

Akce HOUSKA 2024

3. - 6. 9. 2024

3. 9. 2024

Přiblížil se začátek září, den D, kolo bylo nahuštěno, vyčištěno, zavazadlo sbaleno – leč dráhy mi udělaly škrty přes záměr využít služeb ČD nebo Arrivy, neboť na obou tratích do Turnova (přes Jičín nebo přes Semily) byly úseky s náhradní autobusovou dopravou. Nezbylo tedy nic jiného, než se domluvit Pedrem, aby mne vyzvedl u hlavního nádraží v Praze. Odtamtud jsme pak jeli do Bohonic (čtvrť, nikoliv léčebného zařízení), kde jsme se po delším hledání v té nepřehledné obytné džungli sešli se Jeanem (ten údajně pro nedostatek tréninku ani cestu na kole neplánoval) a putování na sever mohlo začít.

První štací bylo Mšeno, kde jsme se měli sejít s paní Alenou a její rodinou. Alenka se jako dcera ukázala být věrným odlitkem podoby dalšího z našich dávných kumpánů z podhouseckého trampování, totiž Belmonda (později prof. RNDr. Václava Koubka, DrSc., profesora Matematicko-fyzikální fakulty UK, bohužel předčasně zesnulého). V tomto smyslu tam tedy byl opět s námi. Dali jsme si oběd v tradičním zařízení U zlatého lva, nakoukli do „íčka“, došli až na nádraží, které tam nyní opět zdobí obnovenou trať Mělník-Mladá Boleslav (ve skutečnosti tratě dvě a sice Mělník-Mšeno a Mladá Boleslav-Mšeno). Čímž došlo na různé vzpomínky někdejšího příjezdu nočním flamendrákem. Také na situaci, kdy vlak zastavil na nešikovném místě, dveře se zkřížily a nebylo možno je otevřít – následovala střelba poplašňáky z oken, pan mašinfíra popojel o pár metrů a dav trampů se vyvalil z vlaku. Už je tomu 60 let...

Budova radnice a „íčko“ jsou pamětihodné tím, že tam v dávnověku sídlila Veřejná bezpečnost a byli jsem tam já a dnes už zesnulý kamarád Balů uvedeni po zatčení v ulicích

Mšeno

Radnice

Mšena. Byli jsme sice po určité době zase propuštěni, protože „na nás nic neměli“, ale událost zatčení kamarád Balů zvěčnil. Jako obvykle, dílo přežilo autora.

Hony a Balů zatčení ve Mšeně (srpen 1969)

Balů alias Martin Lambert, kresba pastelkami

Ta puška nám byla zabavena. Byla to vojenská vzduchovka, patřící SVAZARMU, který ji později od VB vyreklamoval.

Pak už jsme se přesunuli k Penzionu Pod Houskou. Cestou Pedro v Tuboži zjistil, že bývalá paní poštmistrová, dáma přes 90 let, dosud žije a je čilá na duchu, tak jí slíbil, že se tam ještě zastavíme. Volnou procházkou jsme hostům ukázali místo, kde stával náš srub. Naši hosté se pak přesunuli do kempu v Bořejově a my obsadili dvoupokoj č. 6, tedy stejný jako loni.

4. 9. 2024

Zatímco Pedro a já jsme ráno vylehávali, neb snídaně byla ohlášena až na 8. hodinu, půlmaratonec Jean v 6 hodin vyrazil k zámku Houska a zpět.

Před dvěma roky jsme v tom "obdélníku" stanovali

Kozí farma penzionu

Jinak den byl zasvěcen návštěvě Bezdězu. Tam jsme v dobách tramského mládí několikrát pěšky ze srubu dorazili, pak na „Mácháč“ a večer zpět, což tenkrát obnášelo nějakých 50 km. No, byli jsme mladí a vcelku zdatní. Tentokrát jsme se autmo přesunuli na parkoviště obce Bezděz, dál se nesmělo. Při pohledu na vedle se tyčící hrad mohla člověk jímat lehká závrať, ale naše odhodlání se tam vydrápat to nezměnilo. Jedinou výhodou v té době panujících veder kolem 30 st.C bylo, že klikatá cesta, tvořená různými kameny, vedla lesem. My, dospělí, jsme se tam k pokladně doplazili pomalu a klidně, zato Alenčiny děti (10, 4) to braly i zkratkami po spádnici a asi by to zvládly i dvakrát. Cestou vzhůru jsme postupně minuli tři hradní brány a kapličky křížové cesty.

Po zakoupení lístků jsme se přesunuli ke 4. hradní bráně, kterou v roli Cerbera hlídala korpulentnější dáma středního věku. Na můj dotaz, zda je doma purkrabí Oldřich z Chlumu, koukala poněkud nejistě a pak z ní vyklouzlo, že tam není. Bylo zjevné, že vůbec netuší, o koho jde. Dost mne to znejistělo, jestli jsem neplácl nějakou pitomost, ale pak jsem v bývalém

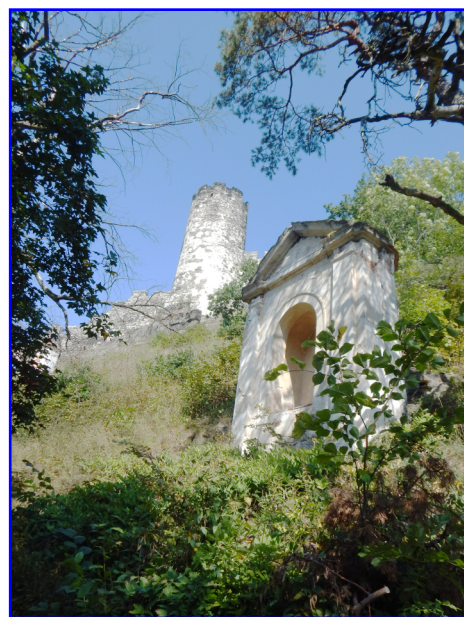
Pod Bezdězem

*První
druhá
třetí hradní brána*

*Kovaná socha čerta před první hradní
branou*

*Jedna z kapliček křížové cesty.
V pozadí Čertova věž.*

*Dřevořezby z výzdoby kapliček byly
zrestaurovány a uloženy do muzea.
Čertova věž sloužila kochraně třetí hradní
brány.*

*Výhled od
bastionů k
Máchovu jezeru*

purkrabském paláci objevil informační panel, věnovaný knihám o fiktivní postavě purkrabího Oldřicha z Chlumu, hlavního hrdiny historických detektivek z pera historika a spisovatele Vlastimila Vondrušky. Tak jsem si o personálu hradu pomyslel své.

Výstup k hradu a do hradu pak byl korunován ještě zdoláním asi 160 schodů (přímých a točivých) na vrchol hlavní hradní věže. Vzhledem ke zmíněnému počasí byl výhled nádherný, jak do dálky (pozornost poutá hlavně Máchovo tzv. jezero), tak shora na hrad i obec Bezděz.

Když jsme se dost vynadívali, sestoupili jsme pod úpatí kopce a skončili na obědě v restaurantu Vyhlídka. Následoval pak přesun zpátky na Bořejov a pod Housku.

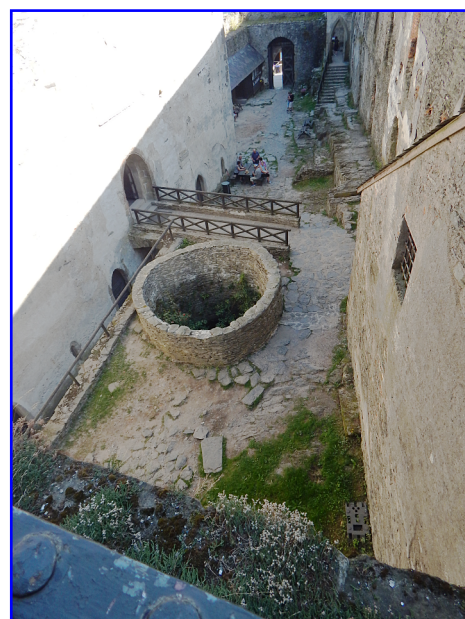

Čtvrtá brána

*Hradní nádvoří
s nevysychající
studnou*

Informační panel věnovaný Oldřichu z Chlumu

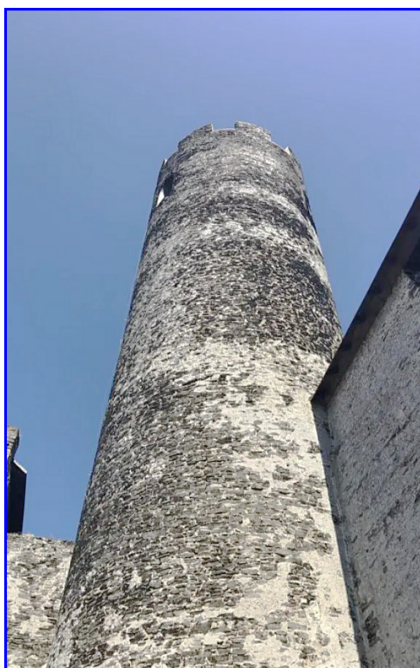

Hradní kaple

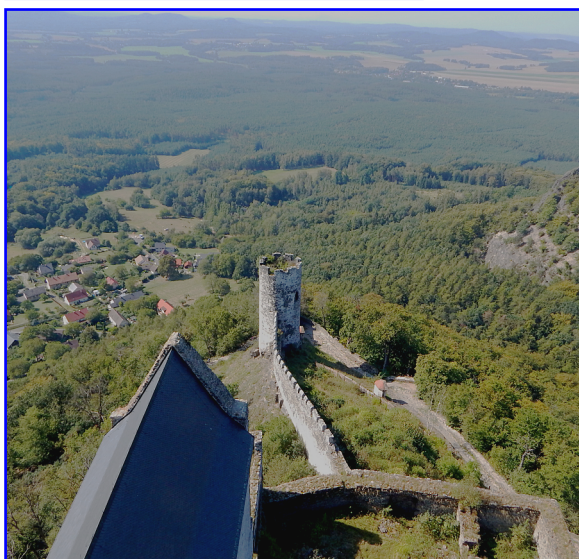
Večer jsme strávili v příjemné debatě se srdečnou a usměvavou paní Lucinou z personálu, kterou Pedro pozval na skleničku.

5. 9. 2024

Dnes ráno sice Jean nevyrazil na Housku, ale přichystal nám jinou "lahůdku". Po snídani nás vylákal na „rozcestí“ pod Bořejovem, kde rozhodl, že zpátky bychom se mohli vrátit po jednom z hřebenů. Staří trampové

Obec Bezděz

Střechy Bezdězu

Pedro a Pedro

Provokativně vzdali výstup na hlavní věž

Naše trio

neprotestovali a vyrazili jsme. Nahoru to šlo relativně dobře. Pěšina sice byla všelijak nerovná a bylo vidět, že v dešti slouží jako vodní strouha. Leč kameny byly omyté a neklouzaly

***Naše šlapání z
parkoviště na hrad***

Ovšem když jsme se vydrápali na hřeben, pohoda se střídala s nepohodou. Hřeben byl místy dost úzký a značená cesta vedla po okraji srázů. Kdysi vytvořená schodiště byla již ztrouchnivělá a povrch balvanů a kamenných desek (často nakloněných) tvořil zvětralý pískovec s napadaným jehličím. O uklouznutí nebylo co stát, pro nás „stařečky“ by nějaká zlomenina krčku kosti stehenní, utrpěná v tomto prostředí, asi nebyla nic příjemného, nehledě na problém logistický.

Přesto jsme postupovali pomalu dále a objevili jsme vysoké a štíhlé balvany ze železitého pískovce, které jsou na seznamu horolezeckých možností. Mají jména Běch a Slavibor. O kus dále je ještě Železná stěna, ale ta je fotograficky nezajímavá. Nastal problém, jak se z hřebenu dostat dolů. Oficiální značená cesta sice vedle téměř po vrstevnici, ale byla místy dost nakloněná a uklouznutí hrozilo pádem kamsi... Tak jsme individuálně zvolili přímé cesty po spádnicí různými úžlabinami, v nichž kromě pádu na zadek nic horšího nehrozilo. Jen jsme museli konstatovat, že lesy jsou v obrovském nepořádku, spousta dřeva tam bez užitku hnije a postupně mění les v prales.

U penzionu jsme se sešli s našimi hosty a dvojautmo vyrazili na Harasov. Atrakce v podobě různých vytesaných příbytků i dřevěných přístřešků byla ale už silně zdecimována, řada

*Skála Běch
(Marderstein)*

Skála Slavibor

cest přehrazena vraty soukromých pozemků, takže nakonec bylo asi nejlepší koupání v harasovském rybníku (já si podřimoval ve stínu).

Oběd jsme si dopřáli v legendární hospodě U Grobiána. Přes Kaninu jsme se hlavně kvůli dětem (zmrzlina) přesunuli do Mšena a odtamtud nás vylákala Vrátnská hora. K ní jsme se za našeho tramského mlada několikrát dostali od našeho srubu, ale myslím, že nebyla přístupná. Teprve mnohem později (v r. 1999) tam byla vybudována veřejně přístupná rozhledna. Auta musela zůstat na záchytném parkovišti u obce Libovice a pak už jsme zase museli pěšmo. Vstup je mírně zpoplatněn, na vyhlídkový ochoz vede 127 točitých schodů. Kruhový výhled je opět fascinující.

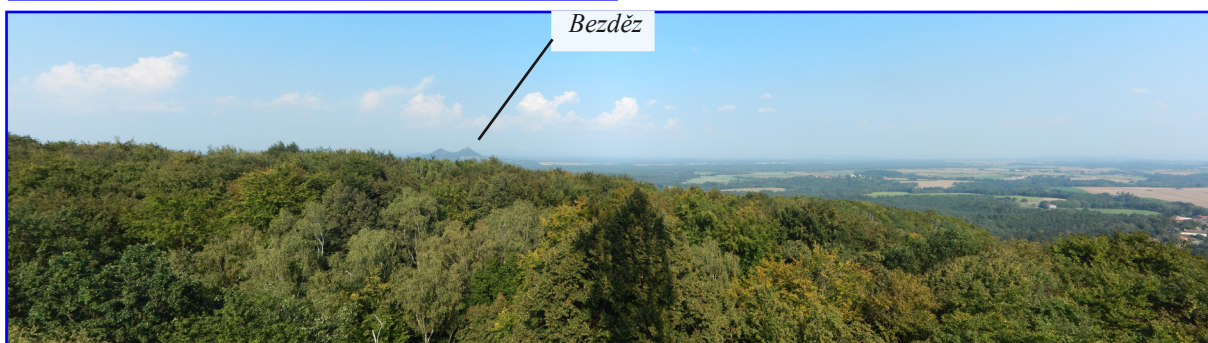

Harasov

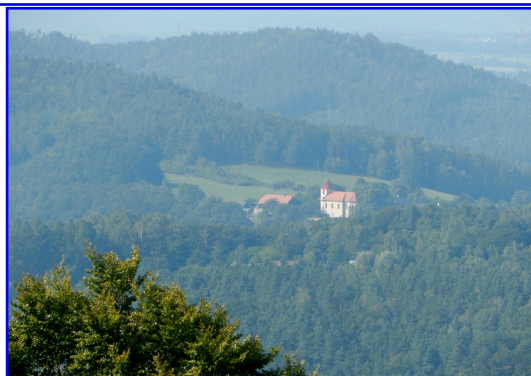

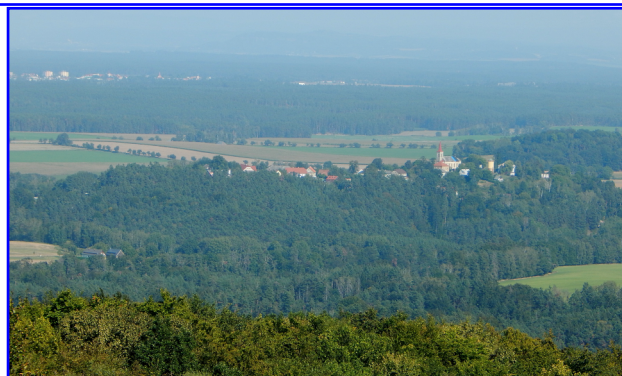
Rozhledna na Vrátnské hoře

Panoramatický výhled z ochozu Vrátnské rozhledny

Výhledy z rozhledny: Bořejov kostel sv. Jakuba staršího

Bezdědice kostel sv. Václava

Závěr tohoto výletu patřil obci Lobeč. Tam je historický parostrojní pivovar. Ten už byl sice zavřený, ale pivovarský obchod, když viděl zájem, ještě otevřel a umožnil naší výpravě nákup suvenýrového piva (nejsem pivař, nerozumím tomu). V obci se také zámek a muzeum Eduarda Štorcha, který zdejší kraj proslavil několika svými romány. Oba objekty ale vzhledem k pozdní době už byly uzavřeny.

V podvečer jsme ještě poseděli s našimi hosty u penzionu a pak se s nimi rozloučili. Akce se prostě jednoznačně vydařila.

Lobeč: Parostrojní pivovar

Muzeum E. Štorcha a zámek

6. 9. 2024

Dopoledne už nám nezbývalo nic jiného, než po snídani vyrovnat své závazky vůči penzionu (obdrželi jsme jistě velkorysé slevy), já napsal do knihy hostů pokračování loňského zápisu, rozloučili jsme se s personálem i s vlastníkem a vyrazili na cestu domů. Cestou jsme ale ještě v Tuboži navštívili krátce bývalou paní poštmistrovou, a probrali jsme ve zkratce její minulost i tu naši společnou z dob před 60 lety.

Nakonec jsme v Bohnicích vysadili Jeana a Pedro mne dovezl na hlavní nádraží.

Mlčky doufáme, abychom to nezakřikli, v našem věku je ošemetné jakékoliv plánování, že se uskuteční i akce Houska 2025. Pedro už jakousi předběžnou rezervaci v penzionu zajistil.

*Alenka
v. Belmondo*

*Hony
Jean
Pedro*

